

Kétféle várakozás

Alkalom: advent 4.
Dátum: 2025.12.21.

Ige: ApCsel 27 válogatott versek – NAPI IGE
(1.9-11.14-15.27.30-44)

¹Miután úgy határoztak, hogy hajón Itáliába szállítanak bennünket, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Júliusz nevű századosnak. ... ⁹Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: ¹⁰Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti. ¹¹De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. ... ¹⁴Nemsokára azonban a sziget irányából lecsapott az Eurakvilónak nevezett szélvihar. ¹⁵Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. ... ²⁷Tizennegyedik napja sodródtunk az Adrián, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. ... ³⁰Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni. ³¹Pál így szólt a századoshoz és a katonákhoz: Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg. ³²A katonák ekkor elvágták a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár. ³³Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek. ³⁴Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajsza sem a fejről. ³⁵E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. ³⁶Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. ³⁷Összesen kétszázhetvenhatan voltunk a hajón. ³⁸Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón. ³⁹Amikor megvirradt, nem tudták, milyen szárazföldre értek, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót. ⁴⁰A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé. ⁴¹Mikor azonban egy földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, amelynek orra befűrődve ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől szakadozni kezdett. ⁴²A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. ⁴³De a százados meg akarta menteni Pált, ezért visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, ⁴⁴azután pedig a többiek, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan kimenekültek a szárazföldre.

Zsolt 37,7a Légy csendben, és várj az Úrra!

Kedves Ünnepre Készülők! Advent 4. vasárnapján ismét belecsöppenünk Pál apostol életének izgalmas történetébe. Hogy jobban értsük a felolvasott igeszakaszt, röviden összefoglalom az előzményeket.

Pál nem sokkal korábban befejezte a 3. missziói útját Kis-Ázsia területén, és útban van Jeruzsálem felé. Útközben több városban is megállt, ahol az ottani testvérek figyelmeztették őt, hogy ha Jeruzsálembe megy, akkor a zsidók, akik Krisztus és a krisztus-hit ellenségei, fogságba ejtik őt. Pált ezek a próféciák egyáltalán nem ijesztik el, és a veszélyt vállalva megy a fővárosba.

És valóban megtörténik vele mindez. Jeruzsálemben azzal vádolják ellenfelei, hogy megszeptségtelenítette a templomot, és emiatt szinte lázadás tört ki a városban. A római légió vezetője, az ezredes pedig azt hitte, hogy köztörvényes bűnöző, ezért megparancsolta, hogy korbácsolják meg, úgy vallassák ki. Ő a vallatást egy századosra bízta, aki szinte már megkezdte a vallatást, amikor Pál azt kérdezte tőle: *„Szabad-e római polgárt ítélet nélkül megkorbácsolnotok?”* (22,25)

Tulajdonképpen ezzel kezdődik az apostol több évig tartó fogsága. Ezután Pált a nagytanács előtt hallgatták ki, majd merényletet készítettek elő. A római ezredes pedig biztonságba helyezte őt a fenyegetésektől és merénylettől. Már nem akarta megkorbácsolni, sem megkínozni, hanem a törvényes kihallgatást és eljárást biztosította neki.

Ezután Jeruzsálemből Cézaréába vitték Pált, ahol Félix, a helytartó hallgatta ki. Többször is kihallgatták, mert azt remélte a helytartó, hogy pénzt fog kapni, hogy elengedje. Két évig volt Félix alatt fogságban. Azonban Pálnak nem ez volt a célja, hanem az, hogy Rómában is beszélhessen Krisztusról. Félix után új helytartó került Júdea provincia élére, Porcius Fesztusz. Ő is, valamint Heródes Agrippa király és felesége, Bereniké is kihallgatták Pált.

A vallatások sora első hallásra csupán időhúzásnak látszik. És mondhatjuk nyugodtan, hogy régen sem ment gyorsabban a bírósági tárgyalás. Ilyen esetekben nem hoztak gyorsan ítéletet. De lássuk meg azt is, hogy valahányszor Pált kihallgatták, ő mindig bizonyosságot tudott tenni a megváltó Krisztusról.

Külön érdekes az, amit tegnap olvashattunk az Igében, hogy miután Agrippa király és Félix helytartó meghallgatták Pált, megállapították, hogy semmi halálra, de még csak fogságra méltó dolgot sem tett Pál, ezért szabadon lehetne bocsátani. Csak azért nem bocsátják mégsem szabadon, mert a császárhoz fellebbezett.

Mennyire hasonlít ebben is Pál sorsa Krisztus sorsához. Előbb Pilátus felesége mondta ki Jézusról, hogy igaz ember, majd Pilátus jelentette ki azt, hogy Jézus igaz ember: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a vérétől.” (Mt 27,24) Majd mégis halálra ítélte.

Így végül Pált útnak indítják Itália fővárosa, Róma felé. Hajóval mennek. És azt látjuk, hogy szépen, csendesen Pál kezébe veszi az irányítást. A tapasztalt hajósok, a felfegyverzett római katonák mind-mind erőlködnek azon, hogy eljussanak Rómába, és közben veszélybe sodornak mindenkit, aki a hajón van, mert közeledik az évnek a viharokkal teli időszaka, amikor nem szabad hajózni, amikor épeszű ember nem kockáztatja sem az életét, sem a hajót, hogy elsüllyedjen.

Ők azonban minden intés ellenére folytatják az utat, és így kerülnek bele egy végzetesen pusztító viharba. Mai Igénk arról számol be, hogy már 14. napja sodródtak az Adrián. Sodródtak. Már nem irányítják a sorsukat. Csak várnak. Feszülten várakoznak. Várják azt, hogy vagy zátonyra fut a hajójuk és akkor menthetetlenül meghalnak, vagy hátha elcsendesedik végre ez a tomboló szélvihar, és akkor rendbe tudják szedni a hajót, és talán eljutnak egy biztonságos kikötőbe.

Kedves Testvérek! **Ez az a pont**, ami miatt elmeséltem mindezeket az előzményeket! A történetnek ez az a pontja, ami kapcsolódik az életünkhöz, mindnyájunk életéhez.

Hogyan kapcsolódik? Egyszerűen úgy, hogy a mi életünkben is vannak viharok. Időnként csak azt érezzük, hogy szinte lecsap ránk valamilyen forgószél, amiben csak úgy hanyódik az életünk, ahogyan akkor ott a viharos Adriai-tengeren hanykolódott egy hajó, melyen 276-an voltak.

Van úgy, hogy másokkal együtt kerülünk valamiféle viharba. Rokonokkal, gyermekekkel, szülőkkel, munkatársakkal. Máskor az is lehet, hogy egy egész település, egy város vagy akár egy egész ország kerül bele egy pusztító viharba. Ilyen most az Ukrajnában dúló háború vihar. Ilyen vihar sokak számára egy betegség, másoknak a megélhetés nehézsége. Vannak, akiknek ez a vihar azt jelenti, hogy nincs mivel fűteni, vagy Karácsonykor nem kerül ünnepi étel az asztalra, vagy nem lesz ajándék a gyerekeknek. De ez a vihar jelentheti mindazokat a fenyegető híreket, amiket hónapok, sőt évek óta hallani lehet.

És ezekben a viharokban úgy érezzük, hogy nemcsak 14 napja, de már hónapok, sőt évek óta ezekben sodródunk. És miközben sodródik és hanykolódik életünk hajója, aközben várakozunk valamiféle megoldásra, szabadulásra és csodára. Különös advent és adventi várakozás volt ez! Halálfélelemmel a szívükben várakoztak arra, hogy vagy meghalnak a következő pillanatban, vagy mégis megmenekülnek. 275-en reménytelenül is reménykedtek, hitetlenül is hittek valamilyen csodában.

Velük szemben pedig ott áll a 276-ik ember, Pál, aki egészen másként várakozik.

275-en – a katonák és a százados, a legénység és a kapitány, na meg az utasok – megtették mindent, ami képességeik és tapasztalatuk és tudásuk szerint megtehető volt. Voltak, akik csak a saját életüket akarták minden áron megmenteni. Ők mindnyájan teljesen úgy várakoztak ebben az életveszélyes helyzetben, ahogy bárki más is tenne az ő helyükben.

Egyetlen ember azonban másként várakozik: Istenben bízva, belekapaszkodva és hálát adva várakozik Pál. Valami egészen csodálatos az, ahogyan Pál várakozik ebben az idegőrlő helyzetben. Lukács evangélista egészen részletesen írt azokról az éjszakai órákról, amikor a hajósok egy része meg akart szökni, mások a mérőónnal igyekeztek a hajó helyzetét pontosan betájolni minden pillanatban, hogy elkerüljék a hajó zátonyra futását.

„³³Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek.³⁴Ezért in-telek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.³⁵E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.”

Pál apostol nem a külső körülményekre, hanem Istenre tekint és szilárdan áll. Szilárdan áll a hitben és a szilárdan áll még a reménytelen helyzetben is. És a többiek tekintét is az Úr felé fordítja. Ezen a ponton jusson eszünkbe az a történet, amikor Jézus a tengeren jár. Máté evangélista leírja azt, hogy a tanítványokat előre küldte Jézus, hogy menjenek át a túlsó partra, ő maga még befejezte az emberek tanítását és a beszélgetéseket. És ott olvassuk ezt: ²⁴A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt.²⁵Már hajnalodott, amikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva.²⁶Mikor pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak.²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízattok, én vagyok, ne féljetek!²⁸Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízre!²⁹Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízre, és elindult Jézus felé.³⁰Amikor azonban az

erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! (Mt 14)

Akkor is viharos szél fújt a Galileai tengeren. A hajó hánykolódott a hullámokon. Nem haladtak szinte semmit sem az ellenszélben. Megrémültek és rémeket láttak. Majd Péter kilép a hajóból a tengerre, de **amikor az erős szélre figyelt, süllyedni kezdett.**

Itt is, és Pál utazása a viharos Adriai-tengeren a kulcs, a legfontosabb dolog, hogy ki hova néz, mire figyel? Aki a viharra, a szélre figyel, az már süllyed. De, aki Istenre és az Ő fiára, Jézusra figyel, az talpon marad, az nem inog meg.

Pál apostol ezt a különbséget mutatja meg a halálra rémült 275 embernek a háborgó tengeren. És miután megmutatja az Istenbe vetett bizalmát, meghallják azt is, amivel biztatja őket: közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.

Testvérek! Igehirdetésem elején egy mondatot idéztem a **Zsolt 37-ből: Légy csendben, és várj az Úrra!** És ehhez kapcsolom még az Úr Jézus szavait is, aki a hegyi beszédében külön szólt Isten gondviseléséről. A Mt 6. részben olvasunk csodálatos bátorító Igéket: Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért...

Ilyen Istenbe vetett hittel és bizalommal várakozott Pál. Nem a jószerencsét várta, hanem Istenben bízva várta az Ő segítségét. És hálát adott. Úrvacsorát osztott egy emberileg kilátástalan helyzetben. Talán vannak ma is, aki erre azt mondják, hogy „ez az ember nem normális!” Fesztus is pontosan ezt mondta: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány örütségbe visz. (ApCsel 26,24) Krisztusért még ezt is vállalta Pál.

Testvéreim a Krisztusban! Adventben élünk. Karácsonyra készülünk és Krisztus második eljövételét várjuk. Viharok dúlnak a világunkban, és talán te személyes életedet is viharok tépázzák. **„Légy csendben és várj az Úrra!”** – bátorítalak én is a zsoltárossal – és **adj hálát Istennek**, mert Ő veled van ma is és minden nap a világ végezetéig. Ámen.

Loment Péter lelkész